

K·MEO

PAPA, EXCOMUNIÓ!

Crítiques ferotges de la dreta a la conducta papal

In nomine patris et filii et spiritus sancti.

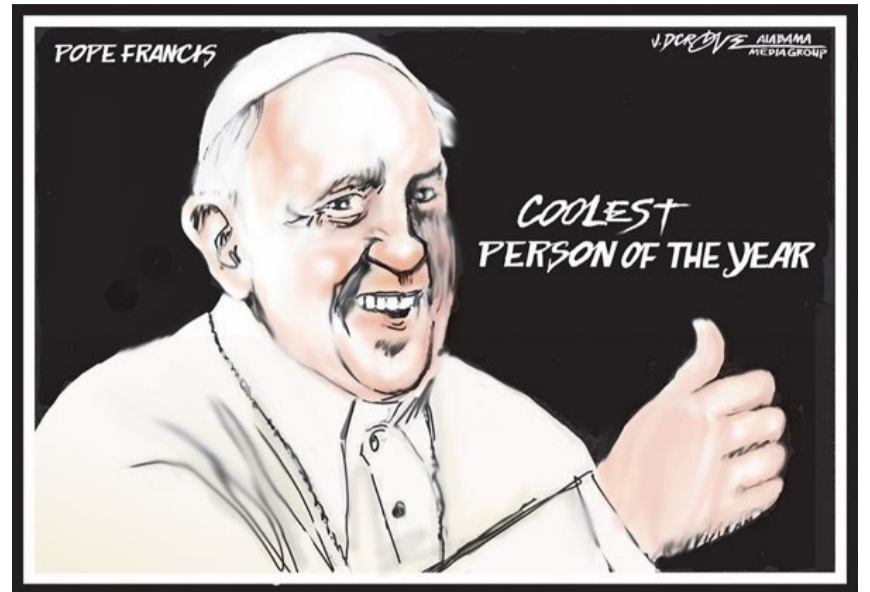
Io sono il Papa Francesco. Reconec que un Papa argentí, o no és argentí o no és Papa, però la voluntat de Déu em va fer néixer a Flores, barri de Buenos Aires, seguidor del San Lorenzo (que com a mínim va ser fundat per un eclesiàstic) i les lluites vaticanes varen convertir-me en Papa. Quina culpa en tinc?

Vaig començar bé. Sacerdot humil, parròquia humil. Amb qui havia d'estar a Argentina si no amb els humils? Però massa aviat van començar a nomenar-me per càrrecs de més responsabilitat. A Argentina hi ha pocs capellans i mínimament preparats només hi ha els que han abandonat els hàbits i s'han fet psicoanalistes i un servidor. Tot i això mai no he amagat la meva

debilitat a favor dels pobres i desvalguts.

Una vegada Papa, he intentat seguir igual. Missa diària, oració, però també l'ull posat en la societat que, dit en plata i Déu em perdoni, cada dia resulta més merdosa.

Potser els semblarà mentida però malgrat ser argentí, escolto, i aquesta virtut em va preparar pel Papat. Res de revolucionar les coses, res de fer massa soroll, visites ràpides, benediccions *urbi et orbi* i esperar la mort amb santa confiança. Ho tenia claríssim. No molestar. El que ignorava és que molestar per l'església és dir la veritat, denunciar el terrorisme d'estat, clamar per la

pau, dir que la dona no és impura per naturalesa i que a Déu no li caurien els anell si una d'elles consagres la hòstia... o coses encara més simples com, per exemple fer-me l'esmorzar jo mateix.

No faré demagògia, no parlaré del Crist revolucionari que fujeteja als mercaders a la porta del temple, però rebre cada dia un fotimer de cartes dient-me Boludo o qué classe de pajaron sos vos, em sembla propi d'uns feligresos que no mereixen al seu Déu. Si és que Déu existeix.

GARSA PROSTÀTICA

CANVI DE CICLE?

General Motors guanya la vaga

Pots passar la vida estudiant història universal de la humanitat. No cal. Es pot resumir en una frase: rics guanyen a pobres. En les revolucions hi ha una petita variant inicial, els pobres guanyen als rics i al cap de quinze dies els pobres al poder es converteixen en rics i tornem a començar. La història de la marmota.

Ara, els EEUU, un país tan innovador tècnicament com inútil socialment, ha donat un pas important. Les tres grans empreses automobilístiques, Ford, Stellantis i General Motors, han aconseguit donar un històric gir econòmic sense necessitar d'armes. Després de sis setmanes o més de vagues, patrocinades a vegades pel mateix president de la nació, els treballadors han aconseguit augmentar

el seu sou en un vint i cinc per cent. Les empreses s'han apressat a dir que això significarà la ruïna per les grans marques oblidant, això sí, que durant aquests darrers anys els directius han augmentat la seva nòmina un quaranta per cent. L'empresariat pot perdre però mantenint sempre la infàmia.

Curiosament el vint i cinc per cent és l'augment que Europa demana a països com Espanya per pagar a la seva massa laboral. Ni un cinc ni un seixanta per cent, un vint i cinc com a la indústria automobilística d'Amèrica. Hi ha alguna connexió entre les dues pujades salarials? No

en dubteu. El capital porta tota la vida dirigint les regnes del món i coneix perfectament que a vegades cal afluir-les per poder seguir marcant el camí a seguir pel cavall.

Es parla d'un canvi de cicle econòmic, probablement. Potser durant una etapa l'empresa derivarà part del benefici cap el sector productiu, d'això se'n diu estratègia de mercat, però hi ha una constant que no variarà. Quan algú vulgui estudiar la història universal en tindrà prou amb una frase: rics guanyen a pobres.